

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanipla plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanipla jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanipla, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 23. februvarja.

Prvo cvetje, ki ga poganja Liechtensteinov predlog, ni posebno vesela prikazen. Tudi kolikor se tiče ožje naše domovine, moramo žalibog trditi, da je seme nemškega kneza vir gibanja, ki se je kakor povodenj razlilo v najmanjšo slovensko dolinico, kjer podira komaj ustanovljene rahle vezi prijateljstva mej cerkvijo in šolo, mej posvetnim in duhovskim življenjem. Odkritosrčno rečeno, nismo se bali konservativno-nemškega koraka v državnem zboru, ali bali smo se agitacije, kateri je imel duri na stečaj odpreti ravno zavoljo tega usodepolni korak visokega aristokrata. Ali je kdo bolj ali manj pisano gledal prihod napovedovanega zakonodajskega odrešenika, to ga naposled ni motilo v spanji, saj je bil „a priori“ uverjen, in to je po vsej logiki razmer, da gotovo zakon nikdar ne bo tisti načrt, ki se porodi na jednostranskem šolskem stališču Liechtensteinove stranke. Vznemirjati pa nas je mogla druga misel. Znali smo, da bode šolski predlog iz nemško-konservativnega tabora parola za boj. Nobeno orožje ne bo počivalo ni tukaj ni tamkaj, nasprotni si vojski pa bosta na tem bojnem polju močnejši in strastnejši, nego li na narodnem bojišču, — to se je že naprej vedelo. In lahko si je tudi misliti bilo, da bode parlamentarni boj, če se ga bode kaj sukalo okolu predloga za konfesionalno šolo, precej nezavisen od boja v masah! Ta boj s svojim visoko kipečim valovjem pa ne bode imel drugega pomena, kakor da bode boj, čegar kipeče valovje javno mnenje vznemirja in mej atomi prejšnje vezi razdira! To se je lahko pričakovalo in v denšnjem času so natanko spolnuje. Usoda Liechtensteinovega predloga je sedaj že zapečatena: če bode kedaj doživel polnoletnost zakona, sam sebi ne bo čisto nič podoben! In vendar koliko je zanj boja in kakšnega! Saj smo dajali, da se je čakalo samo na parolo. Sedaj je izdana, sedaj boj!

Rodoljubna želja, da bi se ta boj ne zanesel tudi v naše kraje, se ni spolnila. Sedaj je tudi pri nas že v plamenih agitacija, katere smo se bali, ker smo znali, da bode strasti v tok spravila, katere ne poznajo nobenih meja! In dolgo smo zaupali v previdnost naših duhovnikov, katerim se laska Liechtensteinov predlog, da vsaj ne bodo po naših krajih gojili agitacije, ki je pri pičlem številu Slovencev

nerazmerno kvarna potrata duševnega napora. Ali prilika je bila menda prevabilna, da bi se ne bili oborožili z orožjem, katero je nekega dne zasvetilo se na vsaki mizi župnijske hiše! Sedaj že gori na vseh straneh. Od hiše do hiše se hodi in prej se ne miruje, dokler se od slovenskih podpisov ne lo-mijo tiste nemško-slovenske pole, ki se imenujejo peticije za konfesionalno šolo. Za to do-broto se imamo prav za prav zahvaliti odboru na Du-naji, ki je kakor nekak generalštab agitacije pre-plavil s peticijskimi polami vso Avstrijo, ne oziraje se na to, da se ne da v vsaki pokrajini eksperimentovati na tak način z javnim mnenjem.

S kritiko peticije se ne bomo mudili. Podobna je vsaki drugi, ki s strastnim naskokom hoče doseči svoj uspeh. Da je vse izprijenosti tega sveta kriva sedanja ljudska šola — ta trditev bi bila povsodi drugje smešna, samo ni smešna na peticiji. Ali za beganje preprostega ljudstva so take trditve v obilni meri pripravne! In res sedaj tudi mej nami nekateri gospodje mislijo, da smejo hujskati s peticijskimi polami v rokah zoper sedanjo šolo in se danje naše učiteljstvo. Dan za dnem množijo se nam dopisi, ki slikajo to hujskanje. Uprav nečuvano se nam poroča! Tu so nedeljski govori, ki ucepljajo nezaupanje in sovraštvo do šole, ne do šole, kjer učiteljujejo katoliki pomešani z drugo-verci, ampak do — naše šole, do našega učiteljstva! Tu so tudi izrazi zavijanja, katero spremlja pobiranje podpisov na pole; tu se kmetu pripoveduje, da je sedanja šola brezverska, pa da je treba šole, kjer se bo tudi vera učila, tam pa mož istega stanu bega ljudstvo s trditvijo, da mislijo sedaj napraviti brezverske šole, in da je proti temu podpisati se treba. Še drugje — to se nam poroča — pravijo agitatorji, da se katekizem drugače ne bo učil, če se ne podpiše peticija! V tem genru se nadaljuje po raznih krajih in preprosto ljudstvo, katerega obzorje komaj sega do mej svojega domačega kraja, se umisli v neznosno stanje, katero mu pripravljata njegova domača šola, in črtiti se uči napravo, ki mu „vero jemlje“ in učitelja, ki mu „mladino zapeljuje“.

Ne more se zadosti trdo obsoditi ta — nepoštena agitacija. S hvalevrednim taktom je naše narodno učiteljstvo spolnovalo novo šolsko postavo

tudi cerkvi in njenim organom nasproti in pri nas pač ni uzroka za gibanje, ki je sedaj navstalo v prezgodnji svesti zmage in ki je podobno maščevanju. Napada se domača šola, domač učitelj, napada se v imenu vere, pod zastavo torej, ki preprosti narod lahko za sabo potegne, da si krivo mnenje napravi o tistih, ki ničesar zakrivili neso. Ali gospoda ne vidi, da igra nevarno igro, da tako prav ničesar ne stori za deloma potrebni preporod ljudskega šolstva, pač pa da spodkopuje veljavo učiteljstva in nekrščansko zagrizenost seje po največem merilu? V tacihi okolišnih se z lahkoto porodi upor in lahko se zgodi, da se napadovanci spremeniti morejo v napadance. Mi ne mislimo, da si gospoda tega zaželi, kajti v interesu njene stvari to ne bode! Nova sedanja šola nema le zagovornikov v učiteljskem stanu, nego še drugi svet pri nas in drugod se bode naveličal gledati, kako se mu maha po temeljnih pogojih narodne omike in narodnega napredka. Naj se raznašalci peticij nekoliko brzda in naj gledajo, da se preveč ne razširi prvo strupeno cvetje Liechtensteinovega predloga, kajti potrpljenje bode nehalo in tedaj bode sedanja napadajoča gospoda konečno sama sebe vender le obtoževala: „Vous l'avez voulu; vous l'avez voulu, George Dandin, vous l'avez voulu!“

Lex Liechtenstein.

(Iz učiteljskih krogov.)

(Konec.)

V § 5. se bere, da stariši neso dolžni svojih otrok pošiljati v šolo, v katerej se vzgoja in pouk ne ujemata z nauki njih vere. Ta načrt namenjen je za ustanovo verske šole tako, da bodo posebne šole za katoličane, posebne za protestante i. t. d., torej bodo v katoliški šoli samo katoliški otroci in katoliški učitelji. Pouk in vzgoja se bodeta torej ujemala z nauki katoliške vere in če bi se ne, bode že nadzorstvo za to skrbelo. Čemu tedaj to določilo? Posledica bode, da se bodo znikrni, svoje-glavni stariši upirali otroke v šolo pošiljati. Renitentom, katerih tudi sedaj, ko nemamo tacega „izjemnega“ določila, ne primanjkuje (ne zaradi vere, ampak zaradi nemarnosti), renitentom se bodo vrata na stečaj odprla. To določilo bode dalo povod mno-

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik.

XX.

(Dalje.)

— Tega mi je poslal star znanec, odgovoril je hitro Vasilij Ivanič; — a mi na primer imamo tudi pojem o frenologiji, pristavil je sicer bolje proti Arkadiju obrnen kazaje na malo na polici stoječo glavico od mavca, razdeljeno na štirivogelnike s številkami, — nam tudi Schönlein ni ostal neznan in Rademacher.

— A, v Rademacherja še verujejo v ***ski guberniji? vprašal je Bazarov.

Vasilij Ivanovič je zakašljajal. — V guberniji. Konečno morate vi, gospoda bolje vedeti, kaj nam je delati. Saj nečemo biti vam jednaki. Tudi v mojem času zdeli so se nam humoralist Hoffmann in Brown s svojim vitalizmom — jako smešni, in vender sta nekaj slovela. Kak novinec izpodrinil je pri vas Rademacherja, vi se mu klanjate,

a čez dvajset let bodo se najbrže tudi njemu smejali.

— Povem ti v tolažbo, dejal je Bazarov, — da se sedaj v obče medicini smejamo in se nikomur ne klanjamo.

— Kako je to? Saj hočeš vender zdravnik postati?

— Hočem — a to nič ne dé.

Vasilij Ivanovič potlačil je s sredincem pipo, kjer je bilo še nekoliko tlečega pepela. — No, morebiti — prepiral se ne bom. Veš kaj sem jaz? — Upokojen štabski zdravnik: volatou! Sedaj sem postal kmet. — Služil sem v brigadi vašega deda, obrnil se je k Arkadiju, — da, da; — marsikaj sem videl v svojem življenju. V kakih družbah sem bil in s kom vse sem že občeval! — Jaz, prav jaz, katerega imate tu pred saboj, jaz tipal sem žilo kneza Wittgensteina in Žukovskega! Tu sem izpoznal v južni vojski štirinajstake*), saj me razumete (in Vasilij Ivanovič je pomenljivo stisnil ustni). Moje delo pri tem pa je bilo — stoj pri strani, vedi svojo lanceto rabiti in basta! Vaš ded pa je bil jako častit človek, pravi vojak.

*) Zarotniki 14. decembra 1825. l.

— Le priznaj, pravi tepec je bil, rekel je Bazarov leno.

— Oh, Evgenij, kako se izražáš! Bodi milosrčen... Sicer, general Kirsanov ni pripadal številu onih...

— No, pusti ga na miru, segel mu je Bazarov v besedo. — Ko sem se vozil sem, jako me je razveselil tvoj brezov gozdič: lepo se je zarastel.

Vasilij Ivanovič se je oživil. — Le poglej, kak je sedaj moj vrt! Vsako drevesce zasadil sem sam. Tudi maline imam in jagode in različne zdravilne rastline. Kakor se vi tam tudi norčujete, mlada gospoda, vender je starček Paracelzij izrekel sveto resnico: „in herbis, verbis et lapidibus...“ Ti veš, da sem ostavil prakso, pa kaka dvakrat na teden pa se vender moramo s starim poklicem ukvarjati. K meni hodijo po svēt — in odpoditi jih ne morem. Dogaja se, da posebno siromaki hodijo po pomoč. Zdravnikov pa tu prav nič ni. Jeden iz tukajšnjih sosedov, pomisli, upokojen major, tudi zdravi. Vprašal sem ga, če se je učil zdravništvu. Odgovoril mi je, da se zdravništva ni baš učil, da zdravi le iz človekoljubja... Ha, ha! iz

gim preprirom, denunciaciji in intolerantnosti, celo upiranjju proti državi postavi. Ali bode to v korist narodu in državi, to vsakdo lahko razvidi.

V § 6. se določuje, da pripada skrb, vodstvo in nadzorstvo nad veroikom in verskimi vajami na ljudskih šolah in učiteljskih cerkvi. To določilo velja tudi sedaj, samo da ima cerkev svoje sklepe šolskemu vodstvu po okrajni šolski oblasti naznati, sklepi pa, ki se s splošnim šolskim redom ne ujemajo, se ne potrdijo; potem da število verskih ur določuje učni načrt in da se ima cerkev držati šolskih postav (§ 5. drž. postave od 2. maja 1883 in osnovna postava od 25. maja 1868 § 2.). Cerkev po § 6. tudi zahteva sonadzorstvo nad vso šolo ter se imajo osovstvo za vodstvo in nadzorstvo ljudskih šol in učiteljskih ter učni črteži tako uravnati, da more cerkev svojo sonadzorstveno nalogo uspešno izvrševati. Kako se bode to sonadzorstvo izvedlo, o tem nema načrt nikakih določil. Po členu II. a) prepuščajo se vsa določila gledé uravnanja vodstva in nadzorstva ljudskih šol in učiteljskih deželnemu zakonodajalstvu. To določilo vseskozi katoliškim Slovencem v verskem oziru ne more hasniti. Če pomislimo, da je koroški deželni zbor in odbor eminentno liberalen, da je štajerski deželni zbor in odbor po ogromni večini liberalen, razvidimo, da Liechtenstein s svojim načrtom koroškim in štajerskim Slovencem gledé verske šole prav nič ni ustregel, kajti ta deželna zbora bodeta šolsko vodstvo in nadzorstvo že vedela tako uravnati, da bodo tamošnje ljudske šole glede verske vzgoje gotovo na slabejšem, kakor, če bi načrt za državno postavo imel za § 7., ki prepušča najvišje vodstvo in nadzorstvo nad vzgojo in poukom v ljudskih šolah državi, še jeden §, v katerem bi bila vsaj splošna načela o uredbi vodstva, nadzorstva in sonadzorstva cerkvenega, na ta način kakor je na pr. v §, 10. in 12. osnovne postave od 25. maja 1868. Potem bi se imeli vsi deželni zastopi držati teh načel.

V § 8. se določuje, da učiteljsko službo na ljudskih šolah in učiteljskih more dobiti vsak državljan, ki je gledé npravnega življenja neomadeževan, ki je iste vere z otroci in ki pri službah na javnih šolah dokaže še pedagogično sposobnost, oziroma za poučevanje v katoliškem verouku tudi potrebno „missio canonica“. Popolnoma opravičena je zahteva, da je učitelj iste vere z otroki, katere mu je vzgajati in poučevati, kar gledé Slovencev že sedaj itak obstoji. Da pa ni prav, da se tudi od učiteljev na zasobnih šolah ne zahteva pedagogična učiteljska sposobnost, smo že omenili. Gledé poučevanja v katoliškem verouku se po državni postavi od 2. maja 1883 téra, ako je namreč posvetni učitelj nadomestovaje v verouku poučeval, da je imel izpit iz tega predmeta in je tudi cerkvena oblast v to privolila.

§ 9. določuje, da se učitelji in učiteljice za ljudske šole izobražujejo v učiteljskih, ki so po spolu gojencev ločena. Ker so pa vsa zakonita določila gledé ustanovljenja, ohranjenja, uravnanja vodstva in nadzorstva učiteljskih po členu II. pridržana deželnemu zakonodajalstvu, postanejo učiteljska deželni zavodi, kateri bodo deželni zaklad zdatno obremenili.

V vsem načrtu pa pogrešamo neko določilo, brez katerega Slovencem nikakor ne kaže, ta načrt podpirati. Slovenci morajo imeti tudi sloven-

sko ljudsko šolo in za tako šolo primerna učiteljska. Ker pa člen II. ustanovljenje, ohranjenje in uravnanje vodstva in nadzorstva ljudskih šol in učiteljskih prepušča deželnemu zakonodajalstvu, se bodo koroški in štajerski Slovenci kolikor mogoče pomnečevali, goriški Slovenci pa poitalijančevali. Ker ta načrt ne dá nikakega zagotovila, da se to ne bode godilo, ga tudi nobeden zaveden Slovenec podpirati ne more. Po pravici torej tudi od slovenskih poslancev zahtevamo, da Liechtensteinovega predloga ne bodo podpirali.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. februvarja

Klubi desnice državnega zbora se še sedaj neso sporazumeli, kdaj naj bode prvo branje Liechtensteinovega zakona. Nemški konservativci priganjajo, da bi bilo še pred velikonočjo.

Lienbacherju ne ugaja Liechtensteinov načrt o konfesionalni šoli. Njemu se dozdeva, da se ta predlog premalo ozira na konfesionalne zadeve in preveč na avtonomijo dežel.

Vnanje države.

V Srbiji vsestransko močno agitujejo. Radikalci in naprednjaki delujejo skupno proti liberalcem in jim kolikor toliko pomagajo tudi uradniki. Te volitve so pa tudi velike važnosti, kajti zmaga liberalcev bi ne bila le nezaupnica za vladu, ampak tudi huda breca za kralja samega.

Od najnovejšega koraka Rusije v bolgarskem vprašanju ni pričakovati posebnega uspeha. Res ne bode nobena vlast zagovarjala mnenja, da je knez Ferdinand postaven bolgarski vladar, toda s tem še ni nič pomagano. Ker Rusija sama ne misli pošiljati vojakov v Bolgarijo, da bi pregnala Koburžana, morala bi to storiti Turčija. Slednja se pa pač ne bode odločila za tako energičen korak. Vse postopanje Turčije poslednja leta nam dokazuje, da v Carigradu nemajo veselja mešati se v bolgarske zadeve. K večjemu bode sultan pozval Koburžana, da naj ostavi Bolgarijo. Slednji pa ne bode ubogal in ostalo bode vse pri starem, dokler ga Bolgari sami ne preženó. — Bolgarska vlada se jako boji emigrantov, da ne bi pridrli čez mejo in napravili ustanka. V Burgas je zategadel odposlala več vojakov, ker se je najbolj bati, da bi v tem mestu napravili punt, kajti ondu prebivalstvo ni posebno udano sedanji bolgarski vladi. Govori se tudi, da hočejo Burgas in Varno utrditi, čemur bi pa gotovo ugovarjala Rusija, kajti to bi nasprotevalo členu 11 Berolinske pogodbe.

Grki močno agitujejo po Makedoniji. Kalostypis, uradnik grškega ministerstva vnanjih zadev, izdal je z naslovom „La Macedonie“ brošuro, katero je posvetil prestolonasledniku Konstantinu. V nji se slika Makedonija kot srce helenstva in steber velikosti in prihodnosti. Ta knjiga se je v 10.000 izvodih razširila po Makedoniji. Seveda so grške agitacije naperjene proti Bolgarom, ki tudi Makedonijo reklamujejo zase.

Rusija ne mara, da bi se njeni podložniki udeleževali razstave v Parizu, s katero se bode proslavljala velika revolucija. Vlada je ukazala železniškim upravam, da naj nikar ne dovoljujejo olajšav za blago, namenjeno za francosko razstavo. Ta ukaz pač ne bode napravil najboljšega utisa v Parizu.

Na Francoskem se je bati v kratkem ministerske krize. Jutri bode ministerstvo pri posvetovanju o tajnih zakladih stavilo zaupno vprašanje. Če tudi je sedanji čas jako resen in bi baš Francozi morali posebno gledati, da pridobé več veljave v Evropi, vender se razne republikanske frakcije pobijajo mej seboj. Tako Francija vedno zgublja svoj upliv, kar le Nemcem koristi.

Dopisi.

Iz okolice Celjske 21. jeruarja. (Stibenegg pogorel pred upravnim sodiščem.) Že večkrat se je v „Slov. Narodu“ poudarjalo, kake reve so nemškutarji v naši občini; kajti akoravno silno mnogo in pri vseh mogočih priložnostih bahajo o inteligenci, katere se baje tako obilno nahaja mej nemškutarji, kakor prahu na cesti o letnem času, vender v celej občini niso zmogli večje luči in drugega voditelja, kakor že večkrat v tem listu imenovanega odvetniškega pisarja Stibenegga. On je glava nemškutarske večine v našem občinskem odboru. Če je pa že „glava“ taka, potem človek leško kmalu presodi, kaka je ostala stranka, kaka inteligenca je še potem nakopičena v njenih vrstah.

Ko se je zasvetila ta luč, Stibenegg, v našem občinskem odboru, moralo se mu je koj tudi v našem šolskem hramu dati lepo stanovanje. Tukaj je sicer stanovala že neka poštena ženska, ki je tudi redno plačevala stanarino od svojega stanovanja, pa občinski odbor nji je koj stanovanje odpovedal vsled Stibeneggove želje, katera želja pa je temu odboru zapoved. Stanovanje dalo se je lepo po-

praviti in očediti, da bo dostojno Stibeneggu, katerega je že takrat osoda odločila za bodočega načelnika krajnemu šolskemu svetu, katero čast je potem res tudi dosegel.

Komaj pa je Stibenegg tukaj v šolskem hramu se nekoliko udomačil, opazili smo nekaj jednakega, kakor pravi tista basen o ježi in lisici: Stibeneggu jelo je njegovo stanovanje pretesno prihajati. Kakor jež, ki ga je lisica vzela v svojo luknjo, začel se je stegovati in g. nadučitelja goniti iz šolskega poslopja. Vsled Stibeneggove želje odpovedala je namreč občinskega odbora nemškutarska večina g. nadučitelju v šolskem hramu stanovanje, da mora to na vrat na nos zapustiti.

G. nadučitelj se je zoper ta ukaz pritožil, in z uspehom; ukaz se je razveljavil. No pa Stibenegg ni miroval, šli so rekurzi v Gradec in na Dunaj; pa vse zastoj; povsod se je reklo, da nadučitelj ostane v šoli. Ali Stibenegg se ne da tako hitro ukrotiti — in ugnati. Občinski odbor uložil je končno še pritožbo na upravno sodišče in je bila pred tem obravnava 1. svečana t. l., ali končala se je s Stibeneggovo blamažo: Upravno sodišče zavrnilo je njegovo oziroma občinskega odbora pritožbo kot neutemeljeno.

Stibenegg bo torej moral zadovoljiti se še nadalje svojim dozdanim stanovanjem, pogorel je slavni voditelj slavne nemškutarske večine našega odbora!

S Krke 17. februvarja. [Izv. dop.] „Kjer ni tožnika ni sodnika“, pravi prislovica. Danes pa ta prislovica velja kmetom najbolj. Sicer je tožnikov mnogo, a le-ti tožijo tožniku, do sodnika pa si ne ve nobeden pomagati. Znabiti mi tukaj kdo poreče: Pojdi na tožni dan v Zatičino, potem bodeš videl, si li vedo Krški kmetje do sodnika pomagati ali ne. Odgovorim lahko precej: tudi jaz poznam mnogo tožnikov, ki si vedo do sodnika pomagati. Rečem pa, da boljše bi bilo mnogim, ko bi ne vedeli za sodnika. Pa povrnem se k pravemu predmetu, ki se glasi: Tožnik, toži tožnika, do sodnika pa si ne ve nobeden pomagati.

Ta tožba po je takale: V naši okolici je kneza Auersperga gozd. Tukaj prišel je vsako leto navadno v jesen oskrbnik; iz Soteske drva prodajat onim posestnikom, ki nimajo svojega gozda. Te prodaje posluževali so se posebno posestniki iz vasi Grad, h kateri vasi je tudi ta gozd spadal, pa so ga zaradi nevednosti zgubili. Jedinó to jim je še ostalo, da imajo pravico v gozdu listje grabiti, in pa, da oskrbnik pride vsako leto drva prodajat. Imeli so še nekoliko usmiljenja do kmeta, zraven tega pa tudi skrb za gozd. Pazili so posebno na tiste kukce, ki imajo toliko moč, da na cesti poškrablajo, pa jim les naproti pride. Kako pa je sedaj. O da, kucec znal jih je tudi privabiti s svojim škrabljanjem do sebe, ter se v kneza Auersperga gozdu že prav dobro počuti.

Novi g. oskrbnik si je že mislil sedaj takole: Naš gozd je imenitnega gospoda in bogatega, torej naj tudi tisti, ki sme smodko v zobeh držati in ki se mu pravi bogatin iz njega uživa, a, tega pa ne, da bi se kmet grel z drvi, ki so zrastle v kneza Auersperga gozdu! Tako se nam je pokazalo letos. Še pred zimo prodal je Soteški oskrbnik trgovcu 60 bukev, katere bode imel za trgovino. Včeraj 16. februvarja naznanil nam je gospod oskrbnik, da pride drva prodajat. In komu jih je prodal? Župniku in kaplanu in ta dva sta jih sicer res potrebna, ker nemata svojega gozda. A, zajček tiči še za drugim grmom. Trгоvec X. dobi še 50 bukev. A, Vi kmetje Vam ne dam nič v prodaj; ako hočete kupiti vrhe in veje od prodanih bukev, Vam jih prodam, pa sedaj ni mogoče, ker je prevelik sneg; pridem drugi pot.

To je modrost in učenost gosp. oskrbnika. Znabiti je čul lansko leto kaj iz državnega zbora, kjer je bilo posebno veliko govorjenja o napisih na bankovcih, ter si mislil, da bodo po novem napisi na bankovcih taki, da bankovec veliko manj velja, ko je jedenkrat v kmečkih rokah, kakor pa dotlej, ko je v gosposkih. Tudi Krčani neso drv dobili, ker neso gospodje, ampak kmetje.

Iz Rudolfovega 20. febr. [Izv. dop.] V nedeljo so nam predstavljali naši vrli diletantje dve veseli igri: „Pesek v oči“ in „Krojač Fips“. Zadnja igra je morebiti jedna tistih, ki se predstavljajo na naših slovenskih odrih po največkrat, da si je vsa vsebina igre jako piškava; a burka je za igralce zelo hvaležna in tudi manj izvežbanim predstavljavcem, kakor so naši, more se posrečiti. Skokonogi naš Fips izbujal je glasen smeh v ob-

človekoljubja: a? Kako se vam zdi? Ha, ha! Ha, ha!

— Fedka nabaši mi pipo! rekel je osorno Bazarov.

— In še neki drug zdravnik je tu, nadaljeval z nekakim obupom Vasilij Ivanovič — k bolniku pride, ko je ta že odšel ad patres. Strežnik ne da zdravniku govoriti, češ sedaj že ni treba! On tega ni pričakoval, vznemiri se ter vpraša: „ali je gospod pred smrtjo hrkal?“ — „Da, hrkal.“ — „In zelo hrkal?“ — „Zelo.“ — „A, no — to je dobro“ — obrne se in odide. Ha, ha, ha!

Starček se je jedini smejal. Arkadij pokazal je nasmeh na svojem obrazu, Bazarov pa je le gosto zakadil. Pogovor trpel je na tak način okoli jedne ure. Arkadij šel je v svojo sobo, ki je bila predsoba do kopelji, sicer jako prostorna in čista. Konečno ustopila je Tanjuša in javila, da je obed gotov.

Vasilij Ivanovič ustal je prvi. — Idimo, go spoda! Oprostita blagovoljno, ako sem vaju dolgočasil. Upam, da vaju bo moja žena bolje uzadovoljila nego jaz!

(Dalje prih.)

činstvu, zvesto na strani stal mu je sluga Lojze, ki nas je oveselil z nekaterimi precej osojenimi kupleti, o katerih bi mu želeli, da se primejo tistih, katerim so bili namenjeni. Lizika je bila kaj brhka in ljubka varovanka in umljivo je bilo, da je bilo Fipsu tako žal, ker mu jo je speljal prešmentani Mihelič. Seveda nasproti tacemu tekmeču Fips ni mogel prodreti. Gospo Polajko predstavljala je gospica C. R. z drastično komiko, ki je le nji lastna in kateri ni lahko najti vrstnice.

Druga igra, francoska salonska igra: „Pesek v oči“ predstavljala se je z bleščečo elegantnostjo in finim humorjem. Človek je v zadregi, katera teh karakterističnih oseb, ki so si metale druga drugi pesek v oči, je bila bolj dovtipna. Gospod dr. Malovar in njegove soproga na jedni strani in gospod Badolin s svojo premeteno družico na drugi strani — neso nas pustili, da bi se oddahnili vsaj malo od smeha. Jako srečno je bila pogojena tudi maska in igra Friderikova. Ta uloga je brez vsake barve; slab predstavljavec Friderika bi na odru delal le napotje, igralec je imel srečno misel, da je iz Friderika napravil Pariškega gizdalina. Jako lep utis napravila je Emelina s svojim pohlevnim nastopom in prijetnim glasom. Posebno pak imamo čestitati gledališkemu odru k novi igralki Zofiji, ki nam obeta postati izvrstna moč. — Kar se pak tiče igre v obče, igrala se je s toliko preciznostjo in tako lepo vkupnostjo, da jo bomo vselej radi videli na odru.

Iz Idrije 20. februarja. [Izv. dopis.] Dne 2. t. m. praznovala je tukajšnja slov. čitalnica slovesno rojstni dan Valentina Vodnika. Ves vsopred vršil se je točno v splošno zadovoljnost naših dostojanstvenikov in mnogoštevilno zbranega, odličnega občinstva. K sijajnemu uspehu so največ pripomogle z izbornim petjem, s spremljevanjem na glasovirji in z deklamacijo, naše za domačo, lepo stvar unete dame, posebno gospa Omanova, gospice Minka Lapajnetova, Linka Serjunova, in Ivanka Didičeva. Mej moškimi sodelovalci se je posebno odlikoval, kakor vselej gosp. France Kos, tukajšnji trgovec, s svojim krasnim glasom, samosplovom in deklamacijo. Ravno tako lepo se je izvršil moški in mešani čveterospev in moški zbor. Zadnja točka „ples“ trajala je do ranega jutra v splošno zadovoljnost plesalk, plesalcev in gledalcev. Da se je pa ta točka tako živahno izvrševala, prouzročila sta reditelj plesa in šestorica izvrstne rudarske godbe. Naš zunanji član gospod J. C. Juvančič, vinski veletrgovec iz Šiške in njegova ljubezniva gospa počastila sta slavnost z njihovim pohodom. Da se je imenovani gospod kot reditelj naprosil, je samo ob sebi umevno. Komu ni znano ime Juvančič, kot reditelj plesa? To vprašanje nam bi najbolje odgovorila kronika Ljubljanske čitalnice.

Dne 13. febr. t. l. napravila je čitalnica plesalno veselico z maskarado, katera se je s pripomočjo našega vrlega ženstva in požrtvovalnostjo gospoda Juvančiča izvrstno obnesla. Stekel si je naš „vaški postopač“ se svojimi predolgimi prsti za našo čitalniško živahno življenje mnogo zaslug. — Slava mu!

Imeli smo pri tej zabavi nad 32 jako lepih in mnogo originalnih mask.

Predstavljala se je tudi v splošno zadovoljnost „Charte“-jeva vinska poskušnja s spremljevanjem glasovirja; mej posameznimi točkami popevale so se različne vesele narodne pesni. Živahni ples trajal je do pete ure zjutraj. Pri obeh veselicah čula se je samo jedna pritožba namreč: škoda, da je prostor premajhen.

Konečno je še omeniti, da je čitalnica priredila letošnji predpustni čas razen omenjenih veselice dve plesalni vaji in dva „zabavna večera“, katerima je predsedoval z neugasljivim humorjem obdarovani kučegazda gospod Orožen, kojega vrlega člana bodemo žalibog v kratkem iz svoje srede izgubili. Slava mu! Vrlim Litijanom pa čestitamo, da dobijo tako ljubeznjiv par v svojo sredo.

S Ptuja 21. februarja. [Izv. dop.] Letošnji kratki pust je tukajšnja „Čitalnica“ porabila v lepo vrsto krasnih zabav, mej katerimi je posebnega pomena vreden kostumovani ples, dne 2. t. m., pri katerem je svirala izvrstna godba 47. pešpolka iz Maribora.

Zbralo se je prav lepo število občinstva raznih stanov, mej katerimi so se posebnostno konumovani, dalje gg. častniki in gosti iz Ormoža, Središča, Slov. Bistrice in od sv. Marka odlikovali.

Gospice so si izbrale povprek jako okusne kostume. Videli smo lepe slavjanske noše raznih

krajev zastopane. Posebno opazovala se je milina in ljubkost plesalk pri narodnem plesu „Kolo“, katerega je plesalo 24 parov. Plesalkam, plesalcem in godbi se je burno odobraval. Prav lepi so bili plesni redi za gospice in gospode, ki jih je napravila firma Teyer et Hardtmuth na Dunaji. Pri izvrstni godbi je bilo vse tako naudušeno, da se je plesalo do ranega jutra. Dostaviti je še, da se je na pustni torek večer izredno priredila maskarada, pri kateri so nas posebno maskirane gospice očarale.

Ples je trajal do polunoči.

Hvala tukaj vsem častitim p. n. gostom, za udeležbo. Ptujski čitalnici plesnemu odboru pa za trud in skrb.

Plesalec.

Domače stvari.

— († Dr. Jozef M. Hurban.) Brzjavno dobili smo včeraj vest, da je umrl slavn ta prvoboritelj slovaški. Umrl je dne 21. t. m. v Hluboki v komitatu Nitranskem in bode danes pokopan. Pokojni Hurban porodil se je dne 19. marca 1817, šolal se je najprej v Trenčinu, pozneje pa v Pöžunu, kjer je v 10 letih dovršil gimnazijo, filozofijo in teologijo. Iz njegove moške dobe je mnogo snovi, kajti posegal je s krepko odločno roko v svojega naroda zgodovino in že pred 1848. l. se je njegovo ime mnogo imenovalo, zlasti glede vzajemnosti Čehov in Slovakov posebno pa zaradi njegovega spisa „Unia“ v katerem je tako odločno in jedrnat pisal proti zjedinenju luterancev s kalvinci, da ga je Lipsko vseučilišče imenovalo doktorom teologije. V neizmerno škodo Slovakom se pa literarno zjedinenje ni uresničilo. L. 1848. bil Hurban že župnik v protestantskeji občini v Hluboki, kar je do svoje smrti ostal. Takrat postavil se je Slovakom kot vojskovodja na čelo in pokojni Kurelac je piscu teh vrstic z velikim naudušenjem pripovedoval o Hurbanovi energiji in neumorni delavnosti. Dvakrat vodil je slovaške čete proti Madjarom, udeležil se posvetovanja slovanskih voditeljev na Dunaji, bil na znanem slovanskem kongresu v Pragi, bojeval se je v sporazumljenji z baronom Jelačićem uspešno proti madjarskim upornikom, upajoč, da bode ubogemu svojemu narodu priboril vsaj nekoliko boljše osode. V marci 1849. pripeljal je deputacijo na cesarski dvor v Olo-muc proseč za priznanje samostalnosti narodnosti slovaške, predložil tudi v tem zmislu spomenico, katera se pa ni uvažala. Za vse to delovanje moral je mnogo pretrpeti. Že 1848 l. razpisali so Madjari nagrado na njegovo glavo, pozneje so ga službe odstavili, deli v preiskavo, a na srečo bil je oproščen. Vse te nevarnosti in neugodnosti mu neso uklonile duha, do svojega konca ostal je svojim načelom zvest, ostal je kremenit rodoljub slovanski, kakor sploh velika večina tistih, katere je že 1848 l. bilo vzdramilo. Na grobu uzornega tega rodoljuba in voditelja kličemo tudi mi, kakor „Narodnie Noviny“ „Večná, vdácná a slávna mu památ!“

— (Imenovanja.) Začasna okrajna komisarija gg. Josip Orešek in Josip Rihar imenovana sta stalnima. Začasni vladni koncipist Viljem Laschan vitez Moorland imenovan je začasnim okrajnim komisarjem, začasni vladni koncipist Viktor Parma postal je definitivni, konceptni praktikant Ivan Tekavčič imenovan je začasnim vladnim koncipistom. — Živinozdravnikom v Kočevji imenovan je Kirschik, doslej živinozdravnik v 13. topničarskem polku.

— (Umrli) je danes popoldne g. Anton Bonač, črkostavec in predsednik društvu tiskarjev in karnopiscev, v 29. letu svoje dobe za osepniciami. Pokojni Bonač bil je izvrsten kot stavec in kot narodnjak, podpiral je z veliko ljubeznijo narodna podjetja in nastopal večkrat uspešno v slovenskem gledališči. Blag mu spomin!

— (Volutev v Zagrebu) so končane, a ne opoziciji na korist. Izmej izpraznjenih 19 odbor-niških sedežev ostalo jih je opoziciji samo 6, vlad-nih kandidatov pa je prodrlo trinajst. V mestnem zboru, broječem 40 odbornikov imata sedaj opo-zicija in vlada jednako število, vsaka dvajset

— (Osepnice.) V zadnjih 24 urah za osepniciami zboleli: 2 moška, 2 otroka. Ozdraveli: 7 moških, 19 žensk, 28 otrok. Umrli 11 moški, 1 otrok.

— (Učiteljsko društvo za Ptujski okraj) je imelo 9. t. m. svoj občni zbor na Ptui. Predsedoval je gospod načelnik Fran Žiher. Poročila gg. predsednika, tajnika in blagajnika so bila

zelo povoljna. Pri volitvi v novi odbor šo bili sledeči gospodje jednoglasno izvoljeni: Predsednikom g. Fran Žiher, nadučitelj v Vurbergu; (četrtkrat) podpredsednikom g. Ivan Možina; denarničarg. Fran Copf; zapisnikarjema gg. Ivan Strelec in Božidar Weinhard; arhivarjem g. Tone Porekar; odbor-niki gg. Ivan Robič, Domicijan Serajnik in Anton Vidovič. Za pregledovalca računov g. Mat-tija Kolarič in g. Fran Šijanec. Predavanje c. kr. okrajnega zdravnika o akutno nalezljivih bo-leznih se je preložilo na prihodnje zborovanje 1. marca, ker je bil gosp. predavatelj takrat služ-beno zadržan. Obravnavale so se po gosp. zastop-niku učiteljstva v okr. šol. svetu razna vprašanja s plošnim pogovarjanjem. Društvo je jednoglasno skle-nilo pristopiti zvezi „slovenskih učiteljskih društev“. Pogovarjalo se je konečno tudi o Liechtensteinovem šolskem predlogu, katerega pa narodno učiteljstvo v sedanjih obliki in vsebini ne more odobravati.

— (Kmetijsko predavanje na Bre-zovici) pri Ljubljani ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gospod Gustav Pirc v nedeljo 26. t. m. popoldne po cerkvenem opravilu. Predaval bode o reji prašičev.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 23. februarja. Mestni zastop vsprejel jednoglasno profesorja Tomeka predlog, da se vladika Strossmayer imenuje častnim meščanom.

Peterburg 23. februarja. „Pravitelj-stvenij Vjestnik“ objavlja daljši „communique“, naglašujoč, da vlada nikdar ni mislila na to, da bi siloma zopet ustanovila zakonitost na Bolgarskem.

London 23. februarja. Dolenja zbor-nica: Fergusson ponavljal, da Angleška ni sklenila nikakešne zaveze. Salisburyjeva po-litika Franciji ni sovražna, razmere s Fran-cosko so dobre. Francoska vnjanja politika je z angleško paralelna, nevarnost vojne manjša, nego prejšnje leto. — Gladstone izrazil glo-boka čustva in sočutje za cesarjeviča nem-škega. Prvi zakladni lord Smith izjavil je, da vsa Evropa z upanjem opazuje bolezen cesar-jevičevo, čegar življenje se sploh zmatra za mogočno jamstvo evropskega miru.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dajje.)

VII. Gospod zborničai tajnik poroča, da je c. kr. deželna vlada javila zbornici, da se je neka lesno-trgovinska trdka v Trstu pritožila zoper negativni odlok okrajnega glavarstva Logaškega ter prosila, da se odloči, ali je trdka dolžna ono trgovino, katero po preložitvi glavnega sedeža društva v Trst sklepa še na R., naznanjati posebej okrajnemu glavarstvu Logaškemu ter je tam tudi obdačevati. Tukaj se torej gré za vprašanje, ali je to trgovino smatrati kot podružnico ali skladišče ali pa magacin po določilih § 40. obrtnega reda, ali pa je-li je trgovino, ki se sklepa na R., zma-trati samo kot tako, do katere ima trdka pravico, ne da bi jo morala posebej naznanjati pri obrtnem oblastvu v Logatci. Odsek se je o tej stvari več-krat posvetoval in pozvedoval ter se konečno uveril da trgovina Tržaške trdke na R. ni podružnica, ni skladišče, ampak da ima na R. samo magacine in druga mesta, katera so jej v to, da v njih shranuje les, deske itd., in iz teh magacinov pošilja svoje blago neposredno v svoja Tržaška skladišča, da je od tod dalje prodaja, ali pa, da iz teh magacinov razpošilja po železnici ali pa vozniških svoje blago po navodilih, ki jih izdaje nje Tržaška načelnica. Glede na to predlaga odsek: „Slavna zbornica naj se izjavi v zmislu poročila.“

Predlog se vsprejme.

VIII. Gospod zbornični svetnik Anton Klein poroča o vprašanji, ali smejo mizarji svoje izdelke sami pleskati. Rešujočemu to vprašanje izjaviti je odseku, da zbornica ni pristojna razsoditi določno stvar, ampak obrtna oblastva. Ker je obrtno obla-stvo prve stopinje razsodilo v jekavnem zmislu, imel bi bil prosilec obrniti sez nadaljnjim rekurzom do c. kr. deželne vlade, katera bi gotovo vprašala bila zbornico za nje mnenje.

A da bi prositelju vender bilo mogoče, v bo-dočih slučajih pravo utemeljiti svoje pritožbe, javlja odsek, da je v tem slučaju merodajen § 37 obrtnega reda, kateri določuje, da ima vsak obrtnik pravico, izvrševati vsa dela, potrebna za popolno izdelovanje njegovih izdelkov ter imeti za to tudi pomočne de-lavce drugih obrtov. Ker od mizarja navadno za-htevamo izgotovljeno blago in ker je prikladneje, da mizar sme prodajati pleskane izdelke, misli od-sek, da ima mizar v zmislu § 37 obrtnega reda pravico pleskati blago, pri njem naročeno, nasproti temu pa nima prevzemati pleskarska dela. Odsek

tedaj predlaga: „Slavna zbornica naj se izjavi v rečenem zmislu.“

Predlog se vsprejme jednoglasno. (Dalje prib.)

Zahvala.

Gospod Ludovik Jenko, duhovnik in podpredsednik narodnemu bralnemu društvu, podaril je našemu društvu 9 vezanih letnikov „Novic“ in 17 knjig raznega zapadka. Poleg tega podaril je pa tudi 23 knjig za našo šolsko knjižnico. Za ta lepi dar se imenovanemu gospodu v imenu bralnega društva, kakor tudi v imenu krajnega šolskega sveta in šolske mladine prav pristožno zahvaljujem.

V Šmarji, dne 21. februarja 1888.

Janez Ev. Borštnik,

predsednik bralnemu društvu in krajnemu šol. svetu.

Zahvala.

Slavna čitalnica v Škofjiloki blagovolila je darovati znesek gl. 23.77 kr., č. g. Alojzij Krener, tovarnar v Škofjiloki, daroval je pa brezplačno kos sukna za oblačilo revne deške šolske mladine. Napravilo se je iz omenjenih darov 23 hlač, in razdelilo mej uboge učence. Za to blagodušno delo se v imenu obdarovanih učencev izreka sl. čitalnici in č. g. Alojziju Krenerju tem potom najtoplejša zahvala. (138)

Krajni šolski svet Škofjaloka,
22. svečana 1888.

Jan. Stabel,
predsednik.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—236)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tržne cene v Ljubljani
dne 23. februarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	5.85	Špeh povojen, kgr.	66
Rež,	4.06	Surovo maslo,	1
Ječmen,	3.74	Jajce, jedno :	2
Oves,	2.44	Mleko, liter :	8
Ajda,	4.22	Goveje meso, kgr.	56
Proso,	3.74	Telečje	54
Koruza,	5.36	Svinjsko	60
Krompir,	2.67	Koštunovo	36
Leča,	12	Pišanec	45
Grah,	13	Golob	24
Fizol,	11	Seno, 100 kilo	267
Maslo, kgr.	1	Slama,	232
Mast,	66	Drva trda, 4 metr.	750
Špeh frišen	64	„ mehka, 4	440

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
22. febr.	7. jutraj	726.0 mm.	— 1.6° C	sl. zah.	obl.	3.00 mm.
	2. popol.	726.6 mm.	3.2° C	sl. svz.	obl.	
	9. večer	727.7 mm.	— 0.4° C	sl. svz.	obl.	sneha.

Srednja temperatura 0.4°, za 0.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 23. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	gld.	danes
Papirna renta	77.50	77.60
Srebrna renta	78.95	79.15
Zlata renta	108.—	108.35
5% marcna renta	92.40	92.35
Akcije narodne banke.	857.—	857.—
Kreditne akcije	267.80	268.80
London.	126.95	126.90
Srebro	—	—
Napol.	10.05	10.04
C. kr. cekini	5.98	5.98
Nemške marke	62.25	62.22 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	166
Ogerska zlata renta 4%	96	30
Ogerska papirna renta 5%	82	75
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	20
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 gld.	176
Kreditne srečke	10	20
Rudolfove srečke	10	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—

Poslano.

(10—8)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujoče pice,
I kao izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Blagajnica

se kupi.

Ponudbe na J. M. poste restante tukaj. (127—2)

Štev. 2799.

(126—3)

Razglas.

Pobiranje pasjega davka za leto 1888 pričelo se je z 1. januarjem in je plačati ta davek od vsakega psa v okrožji ljubljanskega mesta izvzemši one pse, kateri so za varstvo na samotni ležečih posestev neobhodno potrebni.

Lastniki psov naj si najdalje do 25. februarja t. l. preskrbe letošnje marke, katere se dobé pri mestni blagajnici proti plačilu 4 gld. av. v.

Z ozirom na § 14. izvršilne naredbe o pobiranju pasjega davka se vsi lastniki psov opozorijo, naj v pravem času uplačajo takso, ker bode konjač od 26. t. m. začeti vse one pse poloviti, kateri se bodo na ulicah nahajali brez letošnje veljavne marke.

Mestni magistrat Ljubljanski,
v 14. dan februarja 1888.

Cvet zoper trganje
po dr. Maliču a 50 kr.,
zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živeli, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno zdravi, kar dokazuje na stotine priznanj iz najrazličnejših krogov.
Prodaja (605—16)
LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

500 mark v zlatu.
če Grollich-ova obrazna orème (Crème Grollich) ne odpravi vseh nečistosti kože, kakor: peg, ogre, ogorelosti itd. ter naredi polti svetlo bele in mladinsko čiste. — Ni nikako barvilo (Schminke). — Cena 60 kr. — Glavno razpošiljalnico ima J. Grollich v Brnu (Moravsko). — V Ljubljani ima zalogo Ed. Mahr, parfumer. (741—10)

Umrli so v Ljubljani:

20. februarja: Feliks Orehek, stražnika sin 3 mes., sv. Petra cesta št. 6, za kozami. — Anton Jeretina, krojača sin, 2 leti, Zabjek št. 2, za kozami. — Jurij Novakovič, pozamentir, 70 let, Frančiškanske ulice št. 4, za vnetjem možganske kožice.

21. februarja: Jakob Srakar, posestnika sin, 19 let, Hradeckega vas št. 5, za kozami. — Mihajl Rakar, delavec, 40 let, Florjanske ulice št. 9, za Brighthovo boleznijo. — Jožef Rudolf Milic, posestnik in tskar, 71 let, Stari trg št. 19, za sprindjem želodca.

22. februarja: Jožef Ermacora, vrtnarja sin, 5 let, Gradišče št. 10, za kozami. — Fran Theuerschuh, delavec, 66 let, sv. Petra cesta št. 60, za kozami.

V deželnej bolnici:

20. februarja: Matija Kern, finančni paznik, 34 let, (Poljanska cesta št. 42), za kozami.

21. februarja: Marija Vrhunc, dninarca, 61 let, za plućnico.

Tujci:

19. februarja:

Pri Slonu: Töpfer iz Dunaja. — Haier, Looš iz Prage. — Jelenz iz Zagreba. — Korosi iz Grada. — Polack, Rasparini iz Trsta.

Pri Maliči: Kiper iz Ruskega. — Sigwart, Movo-toni, Werninghaus, Schlesinger Dratsch z Dunaja.

VIZITNICE
priporoča
NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

Št. 2808.

(125—2)

Ustanova.

Pri podpisnem magistratu je za tekoče leto podeliti ustanovo za dekliško balo v znesku 100 gld., katero je občinski svet Ljubljanski osnoval 1879. l. povodom srebrne poroke Njih Velikanstev.

Pravico do te ustanove imajo uboga, poštena in v Ljubljansko mestno občino pristojna dekleta, ki so se od 24. aprila 1887. leta sem omožila.

Prošnje, podprte s potrebnimi spričevali, uložiti je tukaj do 20. marca letos.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 14. februarja 1888.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE
ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800—74)
Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delicatess, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.
Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

J. & S. KESSLER v BRNU,

Ferdinandove ulice št. 7 sn.,

pošiljata proti poštnemu povzetju:

Križasto modno blago
za žensko obleko, iz čiste volne, 90 cm. široko, 10 metrov gld. 8.50.
Volnen atlas
v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 6.50.
Kašmir
v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 4.50.
BAIGE
v najnovjših barvah, 100 cm. širok, 10 metrov gld. 9.50.
Brokatno blago
v vseh barvah, 60 cm. širok, najnovjši dessins, 10 metrov gld. 4.—.
CRETON
za žensko obleko, se sme prati, najnovjši vzorec, 70 cm. širok, 10 metrov gld. 2.80.
Trinitnik.
60 cm. širok, svetlo- in temno-rjav, 10 metrov la. gld. 3.50, la. gld. 2.50.
Blago za ponočne suknje
(tudi za ženske obleke), 60 cm. široko, križasto, 10 metrov gld. 2.50.
Pregrinjalna garnitura
(2 posteljni in 1 mizno pregrinjalo), iz ripsa gld. 4.50, iz jute gld. 3.50.
Jute-zastor,
turški dessins, (2 stranska dela in draperija), komplet, gld. 2.30.
Posobna preproga,
jako trajna, 10—11 metrov dolga, — la. gld. 6.—, la. gld. 3.50.
Prešita posteljna odeja
iz atlasa gld. 5.50, — iz rouge-a gld. 3.—.
Uzorci
zastonj in franko.

Domače platno,
29 vatlov, kos 1/4 gld. 5.50, — kos 1/2 gld. 4.20.
King-tkanina,
30 vatlov, bolje od platna, kos 1/4 gld. 7.50, 1/2 gld. 5.50.
ŠIFON,
30 vatlov, 90 cm. širok, kos la. gld. 5.50, la. gld. 4.50.
Oxford,
29 vatlov, najnovjši vzorec, kos la. gld. 6.50, la. gld. 4.50.
Canervas
za posteljno prevleko, 29 vatlov, kos la. gld. 6.—, la. gld. 5.20.
Damastni gradl,
30 vatlov, kos la. gld. 8.50, la. gld. 5.50.
Mizni prtji,
platneni, v vseh barvah, 3 komadi 1/4 gld. 2.—, 1/2 gld. 1.—.
Prtiči.
platneni, 1/4 v kvadratu, — 6 komadov gld. 1.20.
Ofirace,
platnene, z resami, gld. 1.50, s kraji gld. 1.20.
Rjuhe,
brez šiva, 2 metra dolge, 1 1/2 metra široke, iz jute-platna, kompletne, velike, komad la. po gld. 1.40, la. po 90 kr.
Slamnjace
najnovjši dessins, iz flanele, 1 par gld. 2.—, iz jute gld. 1.30.